

Vai tiešām Dievs ir aizgājis atvaļinājumā?

Mūsu ikdienas realitāte ir tāda, ka tajā vienmēr ir kādas grūtības un pārbaudījumi. Nevienš no mums nav pasargāts no lielām ciešanām un sāpēm. Mūsu dzīvēs agri vai vēlu ienāk kāds ārējs ļaunums, kurš izposta tās. Šādos brīžos un dzīves situācijās cilvēks nereti izsaucas – kur ir Dievs? Vai tad Viņš neredz manas ciešanas? Kāpēc Dievs pieļāva manai ģimenei piedzīvot tik lielu ārēja ļaunuma iebrukumu? Kāpēc Dievs neiznīcina ļaunos cilvēkus?

Cilvēks, piedzīvojot ļaunumu un ciešanas savā dzīvē, attieksmē pret cilvēkiem nereti kļūst rūgtuma un ciniskuma pilns. Arī attieksmē pret Dievu, cilvēks var kļūt vai nu ironisks, vai zaimojošs. Pirmajā gadījumā, cilvēks, ironiski pasmejoties par Dieva visspēcību, sacīs: “Viņš ir aizgājis atvaļinājumā.” Otrajā gadījumā, cilvēks, zaimodams un lādēdams Dievu sacīs: “Vācies prom no manas dzīves, es Tevi ienīstu.”

Bet kā būtu, ja Dievs tiešām rīkotos tā, kā to cilvēks no Viņa pieprasa, proti, apturētu ļaunumu uzreiz, iznīcinātu ļaunos cilvēkus nekavējoties. Droši vien cilvēks berzētu rokas un priecātos par to, ka Dievs tos tur ļaundarus aptur un iznīcina viņa acu priekšā. Taču cilvēka prieks ātri vien beigtos un noplaktu, jo viņš ieraudzītu, ka nākamais, kuru Dievam vajadzētu sodīt tūlīt un nekavējoties, ir viņš pats. Patiešām, problēma jau nav tikai ar tiem tur citiem ļaundariem, kas traucē man dzīvot un kurus Dievam vajadzētu iznīcināt. Problēma ir ar mani pašu. Es pats daru ļaunu, ja ne darbos, tad vārdos un domās noteikti.

Kāda būtu mana un tava ikdienas dzīve, ja Dievs sodītu uzreiz un nekavējoties katru mūsu ļauno darbu, ļauno vārdu, ļauno domu? Vai mūsu dzīves nepārvērstos par īstu elli zemes virsū? Kā būtu, ja Dievs mūs sodītu ar kārtīgu piekaušanu, kad esam kārtējo reizi pārnākuši mājās piedzērušies? Kā būtu, ja Dievs mūs sodītu ar roku un kāju atņemšanu, kad esam kārtējo reizi netaisnīgi situši ar rokām un kājām saviem bērniem? Kā būtu, ja Dievs mūs sodītu ar mēles izraušanu, kad esam kārtējo reizi melojuši? Kā būtu, ja Dievs mūs sodītu ar dzimumorgānu nogriešanu, kad esam kārtējo reizi pārkāpuši laulību? Patiešām, pirms mēs pārmetam Dievam to, ka Viņš ir aizgājis atvaļinājumā un nesoda ļaunumu uzreiz un nekavējoties, ir vērts padomāt mums katram par sevi, proti, par ko pārvērstos mūsu dzīves.

Dievs nav aizgājis atvaļinājumā. Dievs ir ļoti pacietīgs un atliek savas dusmas un sodu uz savu Pēdējo Tiesu. Dievs nesoda uzreiz, jo Viņš sagaida katra cilvēka atgriešanos pie Sevis, katra cilvēka atgriešanos no ļaunajiem darbiem. Dievs ir ļoti pacietīgs ar mums, jo mēs esam Viņa radīti un Viņš nevēlas savu radību iznīcināt tūlīt un nekavējoties. Pat dārznieks, redzot, ka viņa stādītā ābele vēl joprojām nenes augļus, negribēs uzreiz nocirst šo ābeli. Viņam būs tās žēl. Tik daudz darba tajā ir ieguldīts. Tieši otrādi, viņš vēl to apmēslos, apraks un aplaistīs, cerot un gaidot vēl dažus gadus, līdz varbūt parādīsies augļi. Dievs, tāpat kā šis dārznieks, mīl paša radītos cilvēkus un Viņam tas sagādātu lielas sāpes, iznīcināt tos tūlīt un nekavējoties.

Sakot to, ka Dievs atliek savas dusmas un sodu uz savu Pēdējo Tiesu, netiek pasacīts, ka Dievs nesodītu cilvēka ļaunumu jau tagad un šeit. Pasaules vēsture un mūsu ikdienas pieredze ir pilna ar piemēriem, kuros var ieraudzīt šo briesmīgo Dieva sodu jau tagad un šeit. Vai tas nav briesmīgs Dieva sods, ja dzērājs savas dzīves laikā nodzer visu – gan laulāto draugu, gan bērnus, gan darbu, gan veselību un beigu beigās kā beigts suns tiek atrasts kādā grāvī sapuvīš un smirdošs? Vai tas nav briesmīgs Dieva sods, ka mantrausis savas dzīves laikā beigu beigās neko citu neiegūst kā tikai vientuļību, jo bērni, laulātais

draugs un paziņas negrib vairs tikties ar skopu un mantkārīgu cilvēku? Vai tas nav briesmīgs Dieva sods, ka narkomānam savos trīsdesmit gados ir jāšķiras no šīs pasaules, visu aizmirstam, pat vecāku nicinātam un nolādētam? Vai tas nav briesmīgs Dieva sods, ka bezdievis nekad ar mieru un prieku nespēj ēst nopelnīto maizi, bet viņam arvien ir izsalkums, neapmierinātība, raizes un nemiers?

Dievs nav aizgājis atvaļinājumā. Dievs ir ļoti pacietīgs ar mums visiem. Viņš gaida. Viņš gaida, ka mēs atgriezīsimies mājās pie Viņa. Viņam sāp sirds par saviem bērniem, tāpēc Viņš ir ļoti pacietīgs.